

ԴԱՍ 2.

Բնական մարդը

Ներածություն

Բանալի համարներ

ՄԱՍ 2.1 Մեղքի խնդիրը

ՄԱՍ 2.2 Մեղքի հետևանքները

ՄԱՍ 2.3 Մեղքը Աստվածաշնչի տեսանկյունից

ՄԱՍ 2.4 Մեր ընտրությունը

Ամփոփում

Ինքնաքննություն

Նշումների
համար

Ներածություն

Առաջին բաժնում քննարկեցինք այն փաստը, որ Աստված մարդուն ստեղծեց հատուկ նպատակով: Մարդը պետք է անձնապես ճանաչի Իրեն: Աստված հավիտենական է, և այդ իսկ պատճառով ցանկանում է, որ մենք էլ հավիտենապես ապրենք՝ Իր հետ փոխհարաբերվելով:

Սա է մեր կյանքի նպատակը (Հովհ. 10:10, 17:3):

Աստված մարդուն ստեղծեց Իր պատկերով և կատարյալ (Ծննդ. 1:26–34): Մարդը ստեղծվեց ազատ կամքի իրավունքով: Նա ունի ազատ կամք՝ ընտրելու բարին կամ չարը: Մարդը չի արարվել ինչպես մի ռոբոտ: Սուրբ Գրքից տեղեկանում ենք, որ մարդը չինագանդվեց Աստծուն: Նա ընտրեց կատարել իր կամքը և ոչ թե Աստծո: Աստվածաշունչը դա անվանում է *մեղք*:

Ամենաախտոր փաստն այն է, որ մեղքը քանդում է այն գեղեցիկ փոխհարաբերությունը, որ Աստված կամենում էր ունենանք Իր հետ: Մեր մեղավոր էության պատճառով մենք չենք ճանաչում Նրան անձնապես (Ես. 59:2, Եփես. 2:1):

Այդ խնդիրն ավելի մանրամասնորեն կուսումնասիրենք հետևյալ հատվածներում:

Բանալի համարներ

Հռովմ. 3:23

Հռովմ. 6:23

Ես. 59:2

ՄԱՍ 2.1 Մեղքի խնդիրը

Այս աշխարհում ծնված յուրաքանչյուր ոք մեղավոր է: Նույնիսկ ամենագեղեցիկ, անմեղ թվացող երեխան անխուսափելիորեն մեղք կգործի: Առաջին անգամ գործած մեղավոր արարքը չէ, որ երեխային մեղավոր է դարձնում, այլ ավելի շուտ երեխան գործում է այդ մեղքը՝ դրանով արտահայտելով իր մեղավոր բնությունը, որով նա արդեն իսկ ծնվել է (Մաղ. 51:5):

Ի ծնե մարդը մեղք է գործում, որովհետև Աստծո վրա կենտրոնանալու փոխարեն նա կենտրոնացել է իր վրա: Մարդկային **ևսք** յուրաքանչյուր մեկի ցանկությունների և մտադրությունների կենտրոնն է: Փաստն այն է, որ մեզ հաճեցնելը շատ **բնական** է: Եվ երբ **բնական ձևով** ենք վարվում, անխուսափելիորեն մեղք ենք գործում և չենք հաճեցնում Աստծուն:

Աստված Սուրբ է և ատում է ամեն տեսակ մեղք: Մեղքը անջրպետ է առաջացնում Աստծո և մարդու միջև: Մեղավոր մարդը չի կարող Սուրբ Աստծո հետ փոխհարաբերություն ունենալ: Հետևապես՝ մեղքը վայր է գցում մարդուն այն փառքից, որ Աստված էր նախատեսել նրա համար: Մա ցույց է տալիս մեղքի ոչնչացնող բնույթը: Ի ծնե **յուրաքանչյուրը բաժանված է Աստծուց**: Եթե այդպես չլիներ, յուրաքանչյուր տղամարդ, կին կամ երեխա բնականորեն կճանաչեր Աստծուն: Ակնհայտ է, որ սա այդ դեպքը չէ.

«Որովհետև ամենքը մեղանշեցին և Աստծո փառքից պակասված են»:

(Հռովմ. 3:23)

Նշումների
համար

Նշումների
համար

ՄԱՍ 2.2 Մեղքի հետևանքները

Մեղքի հետևանքները անհամար են: Միայն բավական է լսենք լուրերը կամ կարդանք թերթերը, այն բացահայտ կերևա մեր ամենօրյա իրականության մեջ:

Եկեք տեսնենք մեղքի հետևանքները Աստծո հետ փոխհարաբերության մեջ և ամենօրյա կյանքում.

- Վշտացնում է Աստծուն (Ծննդ. 6:5–7):
- Ծնում է մեղավորության զգացում (Սաղմ. 51:1–3):
- Ոչնչացնում է Աստծո հետ ունեցած մեր խաղաղությունը (Ես. 57:21):
- Առանձնացնում է մեզ Աստծուց (Ես. 59:1–2):
- Դատապարտություն է բերում և կարող է տանել դեպի հավիտենական պատիժ (Մատթ. 5:46):
- Ստրկացնում է (Հռովմ. 6:17):
- Հոգևոր կուրության պատճառ է դառնում (Բ Կորնթ. 4:4):
- Հոգևոր մահվան պատճառ է դառնում (Եփես. 2:1):
- Հուսահատություն է բերում (Եփես. 2:12):
- Փչացնում է (Տիտ. 1:15):

ՄԱՍ 2.3**Մեղքը Աստվածաշնչի տեսանկյունից**

Աստվածաշունչը մեկից ավելի բառեր է գործածում է մեղքը նկարագրելու համար: Այս բառերը կարող են բաժանվել 4 հիմնական խմբերի.

1) Շեղում նորմերից և ստանդարտներից

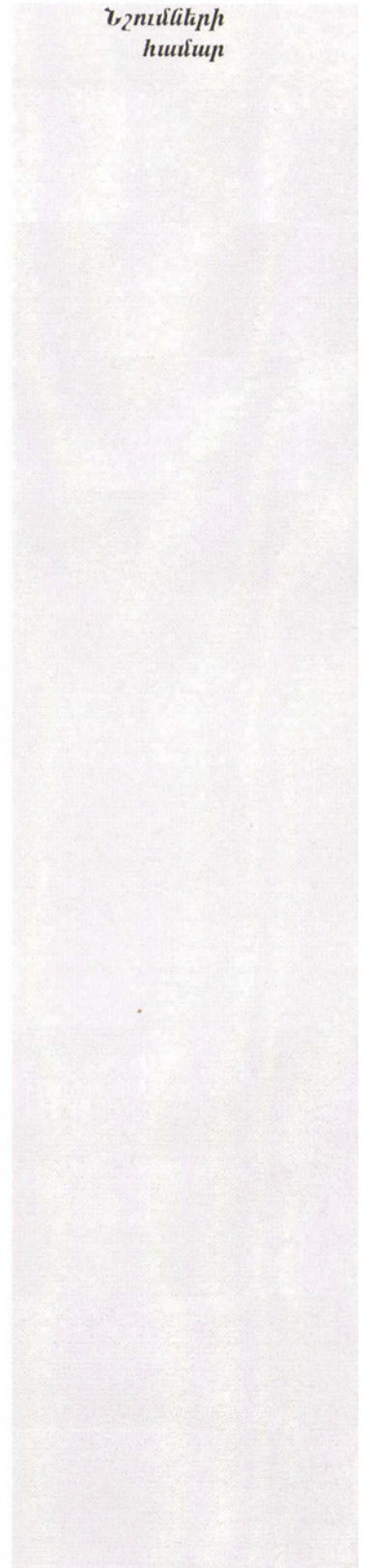
- **Չարաք** – (Հ.Կ) սխալ ճանապարհով գնալ (Գատ. 20:16, Սաղ. 51:4, Առ. 8:35, 36):
- **Ավրն** – (Հ.Կ) ծռել և մոլորեցնել: Իմանալով ճիշտը՝ դիտավորյալ մեղք գործել: *Ավրնը* ավելի հեռուն է գնում, քան *չարաքը*, քանի որ մեղանչողը մեկն է, որ սրտի չարությունից է խախտում պատվիրանը (Հոր 33:27):
- **Շազահ** – (Հ.Կ) շեղվել, սխալվել, մեղանչել, մեղք գործել ոչ դիտավորյալ (Հոր 19:4, Գևտ. 4:13):
- **Փարաբասիս** – (Հ.Կ) կորցնել ճիշտ ճանապարհի հետքը, շեղվել ճիշտ ուղուց, խախտել սահմանը (Հռովմ. 4:15, Գաղ. 3:19):
- **Համարբիս** – (Ն.Կ) վրիպել (Մատթ. 1:21, Հռովմ. 6:23)
- **Փարաիթումս** – (Ն.Կ) շեղվել, սխալ ճանապարհով գնալ, կորցնել ուղին (Կող. 2:13, Եփես. 2:5):

Այս խումբը վերաբերում է մեր հանցանքներին, որ գործում ենք.

- Գիտակցաբար:
- Անգիտակցաբար:

Ամեն օր կարող ենք կարմիր լուսաֆորի տակով անցնել ոչ դիտավորյալ, բայց կարող ենք դա անել նաև դիտավորությամբ: Երկու դեպքն էլ խախտում է համարվում: Միշտ էլ լինում են նման իրավիճակներ, երբ մենք մեղանչում ենք՝ գիտակցաբար կամ անգիտակցաբար հատելով սահմանը:

*Նշումների
համար*

Նշումների համար

II) Դիրքի նկարագրությունը

Մարդը բռնվում է մի ֆիքսված վիճակում.

- **Ռաշա** – հաճախ բարգձմանվում է չար կամ *անասարվածային* (Սաղ. 1:6, 37:28):
- **Աշամ** – վիրավորել կամ մեղավոր լինել (Ծննդ. 26:10):

Սա մեղավոր մարդու դիրքի նկարագիրն է, երբ նա մեղավոր է գգում Աստծո առջև իր սխալ արարքի համար: Նա իր մեղքի պատճառով հեռացել է Աստծո ճանապարհից և հայտնվել մի իրավիճակում, որտեղ մեղավոր է գգում:

III) Դիտավորյալ ապստամբություն

- **Փերշա** – բռունցք բափ տալ Աստծո վրա (Ես. 1:2, Ա Թագ. 12:19)

Սա այն վիճակն է, երբ մարդկանց բվում է, թե առանց Աստծո կարող են հաղթահարել և հպարտությամբ հռչակում են իրենց անկախությունը Աստծուց:

- **Անմիս**–(Ն.Կ) անօրինություն կամ ապստամբություն (Բ Կորնթ. 6:14, Ա Հովհ. 3:4):

Սա վերաբերում է առ Աստված ունեցած սրտի ներքին հակառակությանը, որը մերժում է ընդունել Աստծո իշխանությունը: Բացահայտ գործողություններ ընդդեմ Աստծո օրենքի: Սա ոչ թե անգիտակցական մեղք է, այլ դիտավորյալ, կանխամտածված դիրք կամ վերաբերմունք ընդդեմ Աստծուն:

IV) Խտտորված գործողություն կամ վերաբերմունք

- **Մարսահ** – լինել կովարար, ապստամբ և համառ (Սաղ. 78:8):
- **Մարսդ** – ապստամբել (Թվ. 14:9):

Աշխարհում խնդիրն այն է, որ ցանկանում ենք ամեն ինչ պատճառաբանել: Մի աստվածաբանության պրոֆեսոր ասել է. «Եթե ես չեմ կարող դա բացատրել իմ մտքով, ապա չեմ կարող հավատալ դրան»:

Սա խոչընդոտում է մեր հավատքին, որովհետև մենք անկարող ենք ամեն ինչ բացատրել: Այդ դեպքում, երբ չենք հասկանում Աստծո ճանապարհները, չենք էլ կամենում վստահել Նրան: Եվ նախընտրում ենք վստահել մեր սեփական կարողությանը, հասկացողությանը:

ՄԱՍ 2.4 Մեր ընտրությունը

Յուրաքանչյուրը պատասխանատու է իր սեփական մեղքի համար (Եզեկ. 18:1–20, Հովմ. 14:12, Բ Կորնթ. 5:10): Բոլորս էլ մեղանշում ենք՝ հաճեցնելով մեր անձերը, այնինչ պետք էր ամենաշատը Աստծուն սիրել:

Աստծո փափագն է, որ մենք ետ դառնանք մեղքից և կյանք ունենանք (Եզեկ. 18:20–23): Աստծո ցանկությանը հակառակ՝ մարդը ընտրեց մեղանշելը: Թեև Աստված գիտեր այս ընտրության հետևանքները, այդուհանդերձ, Նա մարդուն տվեց ընտրելու իրավունք և ազատություն:

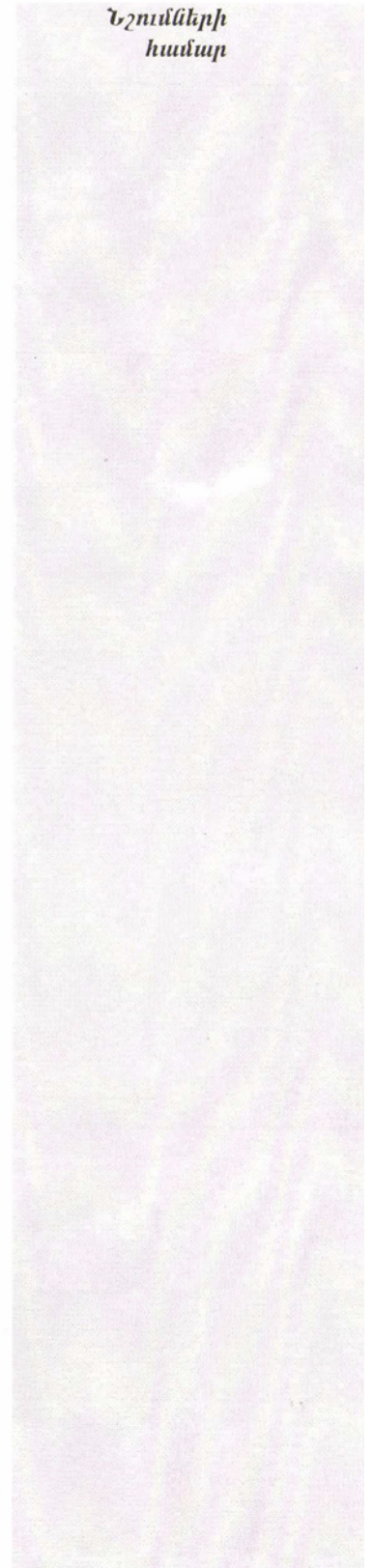
Մենք նույնպես պետք է ընտրություն կատարենք. կամ մնանք մեղքի մեջ՝ մեկուսանալով Աստծուց, կամ ընդունենք Հիսուսին՝ որպես մեր Տեր ու Փրկիչ, և այլևս մեղք չգործենք:

Աստված Սուրբ է, այսպիսով՝ նա չի կարող փոխհարաբերվել մեկի հետ, որ մեղանշել է: Նա ճանապարհ է պատրաստել մեր մեղքերը մաքրելու համար: Հիսուսն Իր կյանքը դրեց մեր փոխարեն: Սա նշանակում է, որ մենք այլևս ստիպված չենք լինի կրել մեղավորության զգացումը և տառապել մեր մեղքերի հետևանքներից: Սա նաև նշանակում է, որ ազատված ենք մեղքի իշխանությունից (Կող. 1:13):

Երբ ընտրում ենք Աստծո ճանապարհը, Աստված գալիս է մեր կյանքի մեջ և փոխհարաբերվում մեզ հետ: Սա այն նպատակն է, որի համար Նա մեզ արարեց: Մեր սրտերում դատարկություն ենք ապրում է, երբ չենք փոխհարաբերվում միակ և ճշմարիտ Աստծո հետ:

Աստված կամենում է, որ ճանաչենք Իրեն: Նա ուզում է, որ Իր զավակները դառնանք, և Իր թագավորության մի մասը կազմենք (Գուկ. 12:32–34): Նա ծրագիր և նպատակ ունի յուրաքանչյուրիս կյանքում և ցանկանում է, որ տեղյակ լինենք այդ ծրագրին և պատրաստ՝ Իր հանդեպ ունեցած սիրով իրականացնելու այն:

*Նշումների
համար*

**Նշումների
համար**

Ամփոփում

1. Բոլոր մարդիկ ծնված են մեղավոր բնությամբ:
2. Ի ծնե մեր դիրքը հակառակ է այն ամենին, ինչը հաճեցնում է Աստծուն:
3. Ամեն մեկը անհատապես պատասխանատու և հաշվետու է իր գործած մեղքերի համար:
4. Իր Սուրբ Հոգու միջոցով Աստված հանդիմանում է մեզ մեղքի համար (Հովհ. 16:7-10):
5. Հայր Աստված ուղարկեց Հիսուսին, որպեսզի Նա Իր վրա վերցնի մեր մեղքերը:
6. Որպեսզի Հիսուսի փրկագնող գործի մասը կազմենք, կարիք ունենք ընդունել մեր մեղքերը և խնդրել Աստծո ներումը՝ Իրեն տհաճություն պատճառելու համար: Մենք պետք է դավանենք Հիսուսին՝ որպես մեր Փրկիչ և մեր կյանքի Տեր:

Ինքնաքննություն

Մեղքի խնդիրը այս հատվածի գլխավոր թեման է: Մեղքը Աստծո և մարդու միջև հիմնական խոչընդոտն է: Մեղքը կանխարգելում է հոգևոր, հավիտենական կյանքը և բույլ չի տալիս Աստծո հետ շարժվել առաջ:

Անգամ երբ մեր կյանքի վերահսկողությունը հանձնել ենք Հիսուսին, դեռևս մեղք ենք գործում և կարիք ունենք ազատ արձակվել այդ հին իշխանությունից: Ամենաառաջինը, որ պետք է անենք՝ **խնդիրը քաջահայտելն է**: Սա հարկադրված ջանք չէ: Սուրբ Հոգին կրքացահայտի դա մեր կյանքում (Հովհ. 16:7-10): Մեր պատասխանատվությունն է.

- Անկեղծ լինել Աստծո առջև:
- Բաց լինել Աստծո առջև:
- Խոստովանել Աստծուն:
- Սպասել Աստծուն:
- Լսել Աստծուն:

Սաղ. 139:23, 24–ում մենք գտնում ենք Դավթի հետևյալ աղոթքը.

*«Փորձիր ինձ ով Աստված և ճանաչիր իմ սիրտը,
քննիր ինձ և ճանաչիր իմ մտածմունքները: Եվ տես,
թե որ չար ճանապարհում լինեմ, առաջնորդիր ինձ
դեպի հավիտենական ճանապարհը»:*

**Հաջորդ մի քանի օրերում մի հանգիստ վայրում արա՛ այս
աղոթքը և բա՛ց կդիր Աստծո առջև:** Նա քննում է մեր սրտերը և
ճանաչեցնում մեզ մեր մեղքը: Եվ դա անում է սիրուց բխած: Նրա
ցանկությունն է մաքրել մեզ և ոչ թե դատապարտել: Բա՛ց եղիր, և
եթե անհրաժեշտ է, գրի՛ առ մասնավոր մեղքերը, որոնք քո մտքի
մեջ են: Թո՛ւյլ տուր, որ Սուրբ Հոգին քեզ դեմառդեմ կանգնեցնի քո
մեղքերի առջև: Սա շատ կարևոր է, եթե ուզում ես լինել Հիսուսի
աշակերտը.

Ի՞նչ ես պատրաստվում անել սրա հետ.

